01/06/2016, 10:48 ΠΜ

Γιώργος Δουατζής: «Αφορμές, υποθέτω, είναι αυτές οι μη συνειδητές εκλάμψεις που καταθέτουν οι ποιητές στην Υψίστη, όπως βάφτισα την Ποίηση»

Συνέντευξη στον Γιάννη Φαρσάρη //

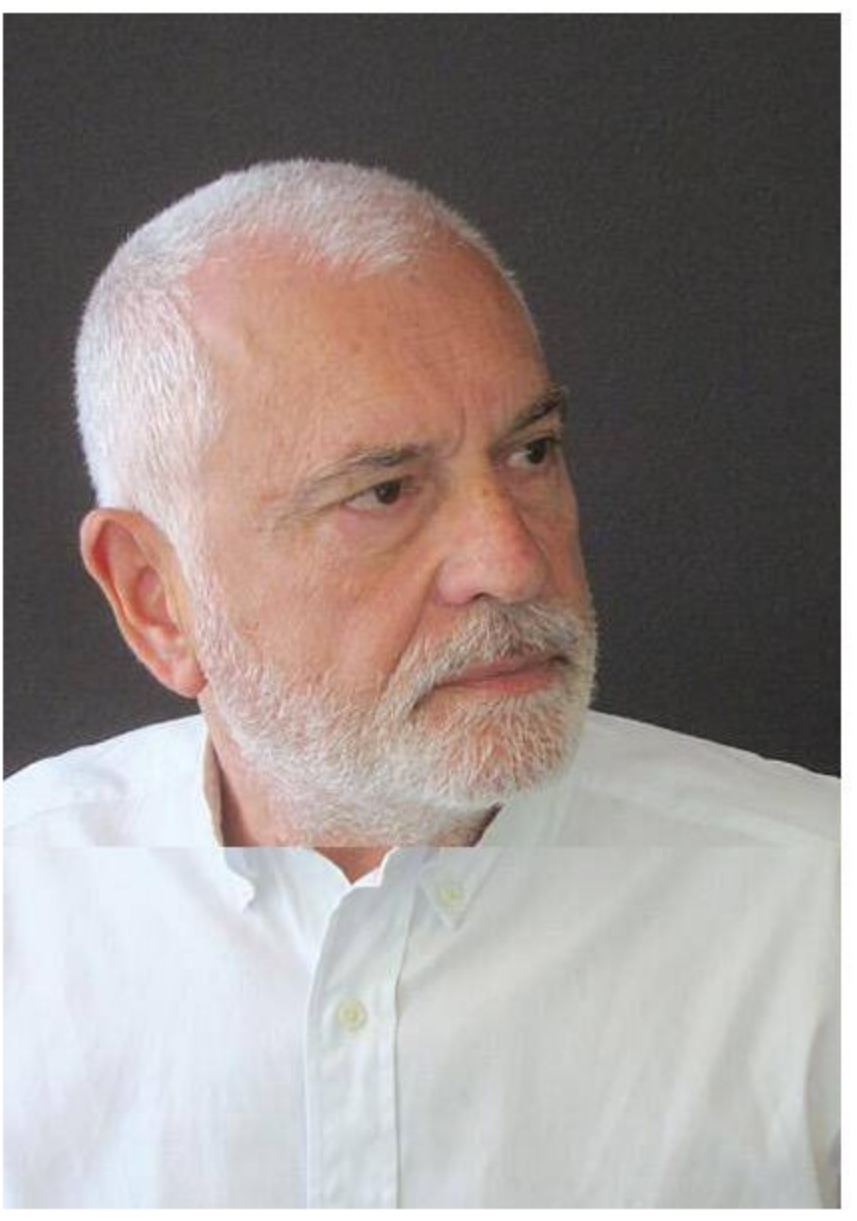

«Το βίωμα το μετατρέπει, σε εμπειρία ποιητική, στην ικανότητα αυτή η εμπειρία να γίνει κοινή για τον αναγνώστη, να την μοιραστεί με τον αναγνώστη, να πάψει να είναι μόνο δική του», έγραψε για εκείνον ο Τίτος Πατρίκιος. Ο Γιώργος Δουατζής δημιουργεί ακατάπαυστα, πειραματιζόμενος διαρκώς με όλες τις μορφές του λόγου. Και συνεχίζει και θα συνεχίζει. Τριάντα χρόνια κλείνει φέτος στη συγγραφή και με αφορμή την πρόσφατη κυκλοφορία της ποιητικής συλλογής «Το κόκκινο κασκόλ» απάντησε σε 10 ερωτήσεις μας.

Ποια είναι η πιο έντονα ευχάριστη παιδική σας μνήμη;

Μια αθώα απάτη. Υπήρχε ένα παιχνίδι που το λέγαμε *χαρτάκια*. Ήταν μικρές αριθμημένες κάρτες με απεικονίσεις ποδοσφαιριστών, αυτοκινήτων κ.α. Παίζαμε – εν είδει χαρτιών που έπαιζαν οι μεγάλοι – και όποιος κέρδιζε μάζευε και τις περισσότερες κάρτες. Θυμάμαι τη χαρά που έπαιρνα βλέποντας την ικανοποίηση των άλλων παιδιών που με κέρδιζαν και αγνοούσαν ότι έχανα κάνοντας επίτηδες λάθη. Ήταν η μικρή παιδική μου απάτη, διότι τα γειτονόπουλα αυτά ήταν μέλη πολύ φτωχών οικογενειών. Τις ίδιες *γκάφες* έκανα και όταν παίζαμε *γκαζάκια*.

Ποιο είναι το βιβλίο που σας άλλαξε τη ζωή;

Το *Τάδε έφη Ζαρατούστρα* του Νίτσε. Το αγόρασα, χωρίς να ξέρω γιατί, ήμουν δεν ήμουν δεκατριών ετών, από ένα τρίτροχο καρότσι υπαίθριου βιβλιοπώλη στο πεζοδρόμιο της Ακαδημίας κοντά στην πλατεία Κάνιγγος. Θυμάμαι ότι το πλήρωσα με το ελάχιστο χαρτζιλίκι μου και επέστρεψα, ελλείψει αντιτίμου εισιτηρίου, περπατώντας στο σπίτι μου στου Ζωγράφου. Το διάβαζα κρυφά τις νύχτες και βεβαίως δεν καταλάβαινα πολλά, αλλά ήταν ένα είδος μυσταγωγίας για μένα. Εννοείται ότι το ξαναδιάβασα στα είκοσί μου για να προσλάβω την ουσία αυτού του έργου. Θαύμαζα την ταχύτητα της σκέψης και την ποιητικότητα που ανάβλυζε από τον Νίτσε. Τότε και άρχισα να γράφω συστηματικά, συνειδητοποιώντας το μεγάλο ταξείδι της γραφής.

Ποια είναι τα συστατικά εκείνα που κάνουν ένα βιβλίο μεγάλο;

Μεγάλο βιβλίο είναι αυτό που *σε παίρνει* και χάνεσαι από τόπο και χρόνο, πράγμα που σίγουρα δίνει η γνήσια Ποίηση. Για την πεζογραφία, θα έλεγα ότι λόγο ύπαρξης έχει ένα βιβλίο όταν σου δίνει αίσθημα ευχαρίστησης, ευδαιμονίας ή σε προκαλεί να προχωρήσεις στη σκέψη. Όταν διαθέτει και τα δυο, γίνεται μεγάλο.

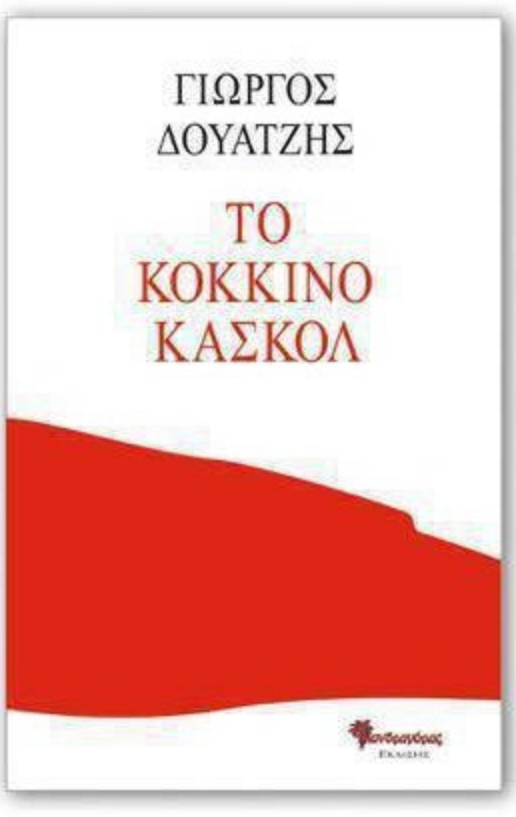

Κυκλοφόρησε πρόσφατα το νέο σας βιβλίο, η ποιητική συλλογή «Το κόκκινο κασκόλ» (εκδόσεις Μανδραγόρας, σελ. 88). Μιλήστε μας για την ιστορία του και τις αφορμές της συγγραφής του.

Θάλεγα ότι είναι η δική μου αφιερωματική ιστορία από το 2012 που κυκλοφόρησαν οι *Σχεδίες* μου έως σήμερα. Αφορμές, υποθέτω, είναι αυτές οι μη συνειδητές εκλάμψεις που καταθέτουν οι ποιητές στην Υψίστη, όπως βάφτισα την Ποίηση.

Ποιο βιβλίο βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο κομοδίνο σας;

Συνηθίζω την παράλληλη ανάγνωση διαφόρων βιβλίων. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν το βιβλίο της Μαρίας Λαμπαδαρίδου Πόθου για τον Samuel Beckett, *Η σιωπή των βιβλίων* του George Steiner, *Το φάντασμα του Αλεξάντρ Βολφ* του Γκαϊτό Γκαζντάνωφ και *Θάλαμος Ανανήψεως* της Πέπης Ρηγοπούλου.

Μπορείτε να ξεχωρίσετε ένα ποίημα, μια ταινία, μια ζωγραφιά κι ένα τραγούδι;

Με πολλή δυσκολία ανάμεσα σε πολλά αριστουργήματα μου έρχονται στο νου: Το ποίημα *Ο πρώτος στίχος* από *Τα χειρόγραφα του Φθινοπώρου* του *Τάσου Λειβαδίτη*. Η ταινία *Το μπλε* του *Κισλόφσκι*, ο πίνακας *Το πορτραίτο της Αθηνάς* του *Δήμου Σκουλάκη*. Το *Gloria* από το έργο *Missa Solemnis* του *Μπετόβεν*.

Ποια είναι πιο αγαπημένη σας γωνιά στην Αθήνα;

Η *πλατεία προσκόπων* στο Παγκράτι.

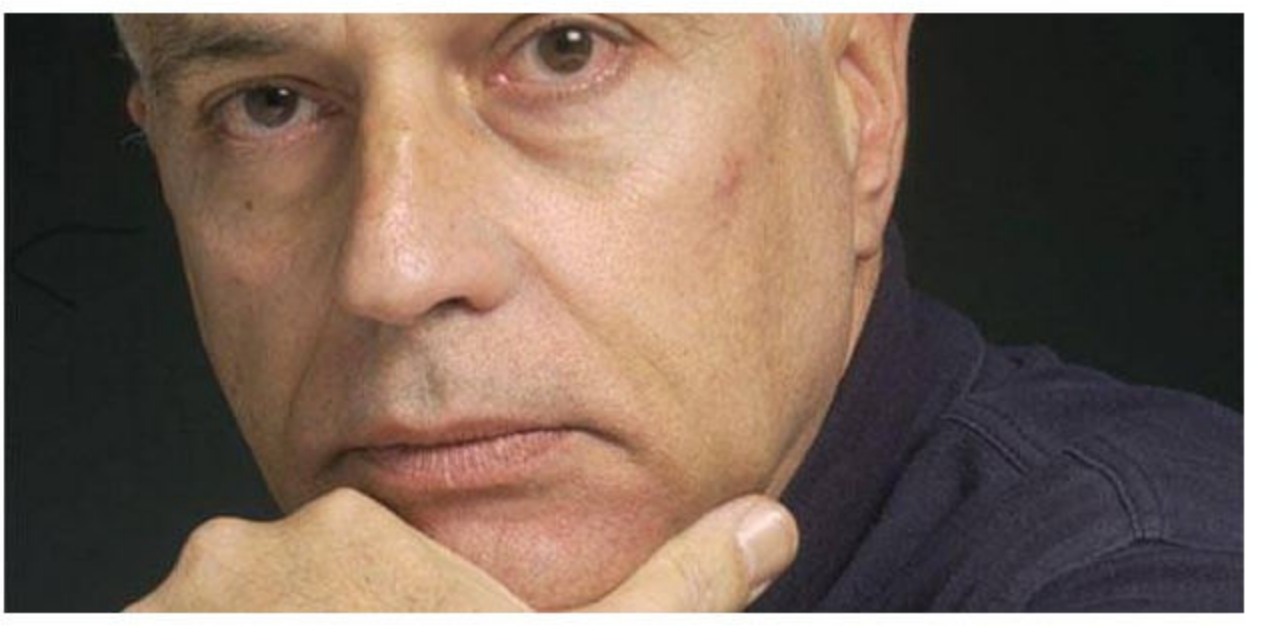

Σε ποια ιστορική εποχή θα θέλατε να ζείτε;

Στο Παρίσι του 1789.

Ποιοι είναι οι 5 ιστότοποι που επισκέπτεστε απαρεγκλίτως καθημερινά;

Θα σας απογοητεύσω. Περιστασιακά, όχι καθημερινά, επισκέπτομαι ενημερωτικούς και λογοτεχνικούς ιστότοπους, μεταξύ των οποίων τον δικό σας, λόγω πληθώρας και ενδιαφέρουσας ύλης.

Συμπληρώστε τη φράση: «Το μέλλον ανήκει σε αυτούς που...»

...τολμούν να ελπίζουν στο ανέφικτο και μπορούν να το κάνουν εφικτό.